

stěžovateli daň se zpětnou platností snížena, takže by pak ve skutečnosti platil daň menší. Kdyby však takto upravená daň klesla pod míru stanovenou §em 7 uv. zák. k obchodnímu zákonu ve znění zákona ze dne 30. června 1921, čís. 260 sb. z. a n., nebyl by rekurent k protokolaci své firmy povinen, a to ani v době, kdy platil neprávem daň vyšší, jejíž přeplatky musí mu stejně býti vráceny. Jen tak jest rozuměti předpisu zákona, že pro protokolaci jest rozhodnou výše výdělkové daně, kterou obchodník platí, t. j. platiti jest povinen (»zu entrichten hat«), neboť zda jest ji povinen platiti, bude zřejmo teprve po právoplatném vyřízení odvolání proti platebnímu rozkazu. Dokud se tak nestane, není vůbec spolehlivého základu k posouzení nutnosti protokolace. Kdyby měl postačiti a býti jedině rozhodným již předpis daně platebním rozkazem právní moci nabyvším, vedlo by to k nemožným důsledkům. Obchodník byl by protokolován, ale pak by byla po případě k odvolání daň snížena pod míru nutnou k protokolaci, k výmazu firmy z obchodního rejstříku by však se zřetelem k ustanovení §u 9 uvoz. zák. k obchodnímu zákonu již nemohlo dojíti. Byla by tedy hned od původu zapsána do obchodního rejstříku firma kupce, jehož podnik nemá rozsahu, podmiňujícího zápis do obchodního rejstříku, což by se přičilo zásadě, že jen kupec plného práva může užívati firmy (§ 7 uvozovacího zákona k obchodnímu zákonu, čl. 15 obch. zák.), jež musí býti zapsána v obchodní rejstřík (čl. 19 obch. zák.), nesprávným předpisem výdělkové daně zakládala by se práva a ukládaly povinnosti kupce plného práva i obchodníkům nemajícím této povahy. Toho zákon jistě nezamýšlel. Usnesení rekursního soudu jest ve zřejmém odporu se zákonem (§ 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák.) a bylo proto rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 5158.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Důvod §u 14 c) rozl. zák. platí i pro rozluky dle §u 17 rozl. zák. Opuštěním dle §u 14 c) rozl. zák. jest i manželské spojení po delší dobu.

(Rozh. ze dne 30. června 1925, R I 566/25.)

Ve sporu o rozvod manželství od stolu a lože byly zjištěny na straně manžela rozvodové důvody manželská nevěra, zlomyslné opuštění, zlé nakládání a hýřivý život. Žádosti manžela o povolení rozluky dle §u 17 rozl. zák. soud první stolice vyhověl, dospěv k přesvědčení, že skutečnosti vyšlé na jevo ve sporu o rozvod, již tehdy byly by odůvodnily nárok na rozluky manželství, a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodě č. h! Okolnost, že manželé obnovili manželské společenství, které v tomto případě bylo opětně zrušeno, nepřekáží povolení rozluky podle §u 17 zákona, neboť toto zákonné ustanovení neobsahuje ohledně toho ustanovení o odepření svolení, naopak v §u 17 jest výslovně zdůrazněno, že předpoklady pro rozluky, jak je žádá § 15, mohou zůstat bez povšimnutí. Na tom nemohou ničeho změnit ani ustanovení obč. zák., protože nově spojení manželů ve smyslu §u 110 obč. zák. nebylo soudu

oznámeno. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů - v o d y: Nelze souhlasiti s názorem odvolatelky, že, i když žádáno jest za přeměnu rozvodu od stolu a lože v rozluku manželství ve smyslu §u 17 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., jest podmínkou pro povolení rozluky, že manželé od rozvodu neobnovili manželského společenství. Podmínku tuto stanoví zákon v případě, když po předchozím rozvodu od stolu a lože některý z manželů žádá o rozluku manželství pro nepřekonatelný odpor ve smyslu §u 15, 16 a 18 zákona. To jasně plyne z §u 17 rozl. zák., který jako předpoklad pro povolení rozluky stanoví pouze, že soud na základě konaných šetření dojde ku přesvědčení, že by skutečnosti ve sporu na jevo vyšlé byly již tehdy odůvodnily výrok o rozluce, kdyby o ní bylo bývalo žádáno. Jiných podmínek pro povolení rozluky nestanoví. Že ani ustanovení §u 110 obč. zák. povolení žádané rozluky není na závadu, bylo již prvním soudem náležitě vyloženo a odůvodněno.

N e j v y š š í s o u d zamítl návrh na povolení rozluky.

D ů v o d y:

Nemůže býti pochybnosti o tom, že když podle §u 14 písm. c) rozl. zák. právo žalovati dle §u 13 o rozluku, tedy nárok na rozluku pomíjí odpuštěním, tento důvod zániku platí nutně i pro žádost za rozluku dle §u 17, neboť tato žádost nahrazuje jen onu žalobu, jde i tu o nárok na rozluku. Jedním z nejsilnějších způsobů odpuštění jest však obnovení manželského spoluzití, neboť, třeba že to jest odpuštěním pouze mlčky, platí více, než odpuštění výslovné, protože se osvědčuje skutkem samým a skutek dokazuje vždy věc mnohem pádněji než pouhé slovo. Nejsilnějším výrazem obnovy manželského spoluzití pak jest pravidelné obnovení manželských pohlavních styků, jež ještě jadrněji vyjadřují zapomenutí všech posavadních neshod, než obnovení pouhé společné domácnosti. Dle vlastního seznání obou manželů to i ono se stalo. Manželé se sice rozcházejí co do trvání obnoveného spoluzití, ale to jest lhostejno, neboť po odpuštění jednou nastalém možno mimo případnosti §u 14 písm. c) rozl. zák. žádati rozluku jen z důvodů nově se sběhších. Nicméně doložiti dlužno, že nižší stolice věřily v té příčině manželce, jež udala dobu obnoveného společenství od začátku roku 1918 do podzimku 1922 — první soud to zjišťuje a druhý to schvaluje — a nikoli manžel, jenž ji udává jen školním rokem 1921/1922, ač ovšem i to by úplně stačilo.

Čís. 5159.

Pro podnik rázu výchovného a zábavného, spojený s výtěžným provozováním kinematografických představení není přípustnou formou společenstva dle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

(Rozh. ze dne 30. června 1925, R I 568/25.)

Re j s t ř í k o v ý s o u d povolil zápis družstva »Dorfkino«, jehož předmětem dle stanov bylo »Podporování výtělku a hospodářství členů